

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Krúdy Gyula jubileuma*

Forrás: *Népszava*

Bn

(Hely)

1924. 10. 21.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Krúdy Gyula

Idő

"1924"

Személy

Krúdy Gyula jubileuma.

*

Krúdy Gyulát szülőházájában, Nyíregyházán, jubilálni fogják. A jó lelküismeretű város számontartotta, hogy pompás fia huszonöt éve „szolgálja” az irodalmat és ez alkalomból, október 25-én, ünnep lesz Nyíregyházán, Krúdy Gyula tiszteletére. Lehet és kell is őt ünnepelni. Derék, szép Nyíregyházának a fölbuzdulása, de talán ki kellene tágitani a helyi keretet *országosra*? Vágtatva élünk, vágtatva halunk. Miért ne érje az író a tisztesség, a meghódoló megbecsülés, férfieletének időszakában, amikor már megállapítható az érdemessége, amikor az író izlelni is tudja az *ilyen* sikerét és ép fölszereltséggel, munkacrezének termékeny hatalmával, új és új munkára tovább lendülhetne? A negyven-, ötvenéves írói jubileumok mindig a parádés temetésnek tetszenek, ami a nyomorgó életű magyar írónak mégis kijut... Biztatást, hálálkodó szeretetet, a jólét kényelmét, *megpihenést* kellene most Krúdy Gyula köré vinni, amikor kiderült, hogy jubileum hajlik a fehéredő, álmodó fejére. *Huszonöt éve „üzi”* az írói mesterséget? *Amnyi* sajtóságos, egyedülálló, mindig zengő munka van mögötte, hogy szinte szorozná az ember a megjubilálandó numerust. A szomorkás, de valóban nagyszerű szerzetnek, a magyar írói társaságnak, legegyénibb példánya: Krúdy Gyula. A ritkaságok közül való: hibátlan művész. Külön világ, amely nem halott, nem sejtett szépségekkel fordul felénk. Apró följegyzései, nagy regényei egységesen csillognak; minden írásán áthullámszik a magában járó író áradó talentuma. Nem krónikázó sietséggel kellene arról írni, milyen pazarló, *ritka* kincse a magyar literaturának: Krúdy Gyula gondolatvilága, képzelete, elbeszélő hangja és a *matériája*, amiből látomásait fölépíti. De így *futtában* is föl kell jegyezni Krúdy Gyuláról, hogy *ez az író* nem siklott le

soha a pályautjáról. Nem jelentéktelen tulajdonság ez, amikor a magyar irodalom legutolsó évei egymásután bujtatták el az írókat *konjunktura*-megkísértésekkel, beszenyvezéssel. Krúdy Gyula megóvta magát. Bizonyára, ez is a talentumát méri, mert az igazi tehetségnek örökös, föltétlen az *esztétikája*... Ami ösztönösség volt Krúdýnál, az gondolatot is sugall és most, amikor jubileumához ér el Krúdy Gyula és az ujságíró nyilatkozatot kér tőle, az író így felel:

— Itt, mostanában úgy érzi magát minden valamirevaló író, mint egy honfoglaló, akinek kötelessége visszahódítani az országot, a magyarságot, az idegen, betolakodott, fölülkerekedett svábok és egyéb rossz fajták hatalmából...

— Ez az ország ma is a miénk, magyaroké, nem pedig azé a lármásan tülekedő csürhéc, amely az utóbbi években grasszál, erőszakoskodik és a mellét verdesi...

— Nekem sohasem jutott eddig eszembe az, hogy hitvallást tegyek magyarságom mellett. Magyaroknak születtem, más nem lehetek. De most *a szégyen pírja futja be arcomat*, amikor azokat az embereket látom és hallom, akik kérkedve abból akarnak megélni, hogy jobb magyaroknak mondják magukat másoknál...

Az író tisztasága csendül ki e keserüségéből

és így lesz villámló, illetékes ítélet az író valóságából. Gazdag, jóleső ígérlet, hogy *a következő huszonöt év* munkájában Krúdy Gyulát olyannak tudhatjuk, mint amilyennek mindig láttuk.

***

Székesfővárosi háziyomda 1923